

1. Oeba

Het is niet het gehuil van een kind. Het klinkt klagend en langgerekt, als van een dier. Een zacht jammeren doorbreekt de stilte van de nacht.

Sahra schiet overeind. Oeba! Oeba roept om hulp! Naast haar hoort ze de zachte ademhaling van moeder. En vanuit de andere kant van de tent het zachte gesnurk van haar broer. Zo stil als ze kan, stapt ze onder het tentdoek door naar buiten. Het hulpeloze geblaas houdt aan.

‘Oeba, Oeba!’ Half fluisterend roept ze het dier tot ze vlak voor de geit op haar knieën valt. ‘Oeba, wat is er? Heb je pijn?’

Ze aait het dier over de zachte haren van haar kop, over de stuggere haren op de magere rug. ‘Wat is er toch met je, meisje?’

Het beestje tilt lusteloos haar kop op en duwt haar natte snuit in Sahra’s handpalm.

‘Stil maar, rustig maar. Ik ben er.’

Met een diepe zucht laat ze zich tegen het warme, trillende lijf zakken. Oeba is ziek. Eigenlijk wist ze het al. Toen ze haar gisteren wilde melken had het dier tegengestribbeld. Er was nauwelijks melk uit de slappe uier gekomen, hoe geduldig Sahra ook aan de tepels trok. Oeba wilde ook niet eten. Na lang aandringen dronk ze wat van het bruinige water uit de emmer. Ze had het dier

zachtjes geborsteld. Lieve woordjes in haar oren gefluisterd.

‘Niet ziek worden, Oeba.’ Niet zo ziek als ... Niet weer... had ze gedacht. Hoeveel geiten waren er de laatste maand al doodgegaan? Hoewel vader een flinke kudde had, was elk dier dat doodging een verlies. Ze hadden de melk nodig om van te leven. Bij elk dood dier had ze verdrietig toegekeken hoe vader het stijve lichaam in het woestijnzand achterliet. Had ze geprobeerd de gieren weg te jagen die te dichtbij kwamen. Tot de zon wegzakte en ze snel naar binnen moest, naar de veilige warmte in de tent. Al die dode dieren! Dat was erg.

Maar Oeba is háár geit. Oeba mag niet ziek worden. Oeba mag niet doodgaan! Met samengeknepen vuisten schiet ze overeind. Wat moet ze doen? Wat kán ze doen? Sahara staart naar de donkere lucht met in de verte het zachte roze van de opkomende zon. In de tent klinkt gestommel. *Hooyo!*¹ Zij weet alles van zieke dieren. Nu moet het goed komen.

De lange slanke gestalte van haar moeder verschijnt voor de tent. Haar hoofddoek hangt slordig over haar schouders. Ongeduldig duwt ze haar donkere lokken weg onder de dunne stof.

‘Ah, hier ben je. Ga water halen, Sahara. De geiten moeten drinken. Gisteravond hebben ze niets meer gehad.’

1: Moeder.

‘Oeba, hooyo ... Kijk!’ Hulpeloos wijst ze naar het dier, dat nu met de kop op het zand ligt. ‘Ze is ziek.’

Moeder knikt en buigt zich over de geit. Ze voelt aan de kop, legt haar hand tegen de dunne hals. Haar handen blijven even liggen op de gezwollen buik. Dan staat ze op. Gespannen wacht Sahra op de woorden van moeder. Haar hooyo, die zo vaak raad weet. Maar moeder zegt niets en loopt naar de kamelen.

‘Hooyo?’

Moeder draait zich om. ‘Afwachten maar, Sahra. *Insjallah*.² Zorg voor de geiten die thuisblijven. Die moeten nog drinken. Ik neem zo de rest van de kudde mee. Kom je gauw?’

Met gebogen hoofd loopt ze naar de waterput. Er staan al wat mensen van haar stam te wachten. Dan recht ze haar rug. Fier rechtop stapt ze in de rij. ‘Wat er ook gebeurt, hoe je je ook voelt, denk erom: loop als een koningin, Sahra’, zegt moeder altijd.

Het water zit heel diep en het duurt lang om het omhoog te halen. Eindelijk kan ze teruglopen naar de geiten. Haar emmer is maar halfvol en het water is bruin. Ze verdeelt het vocht over de waterbakken. De dieren beginnen meteen te drinken. Ze hebben dorst. Wat is het lang geleden dat ze genoeg water kregen. En als ze te weinig drinken, geven ze ook minder melk. Straks nog maar een keer

2: Als Allah het wil.

lopen. Wie weet lukt het dan beter. Ze moeten zelf ook nog water hebben.

In de tent staat geitenmelk voor haar klaar. Snel drinkt ze de kom leeg. Moeder is vast al weg met de geiten. Haar broer moet voor de kamelen zorgen, die verderop grazen. Maar hij blijft steeds vaker liggen. Misschien komt vader vandaag thuis. Die zou hem zeker uit bed jagen. 'Over ongeveer vijf dagen ben ik terug', had vader gezegd. Maar dat konden er ook meer zijn. Eén keer was hij een hele maand weggebleven. Niemand wist waarom het zo lang duurde. Zelfs moeder niet.

Het doordringende geblaas van een ziek dier doorbreekt haar gedachten. Geschrokken slikt Sahra de laatste slok weg en haast zich naar buiten.

'Stil maar, Oeba. Ik ben bij je. Waar heb je pijn?' Net als moeder wrijft ze zacht over de buik. De huid voelt strak gespannen. Zou dat door de ziekte komen? Maar de andere geiten hadden dat niet. Haar hand tast langs de buikwand. Opeens komt er iets omhoog wat tegen haar hand duwt. Geschrokken trekt ze haar hand weg. Een rimpeeling trekt tussen Oeba's poten door. Sahra's ogen worden groot. Maar dat is, dat moet wel ...

Ze trekt haar lange jurk omhoog en rent naar de tent.

